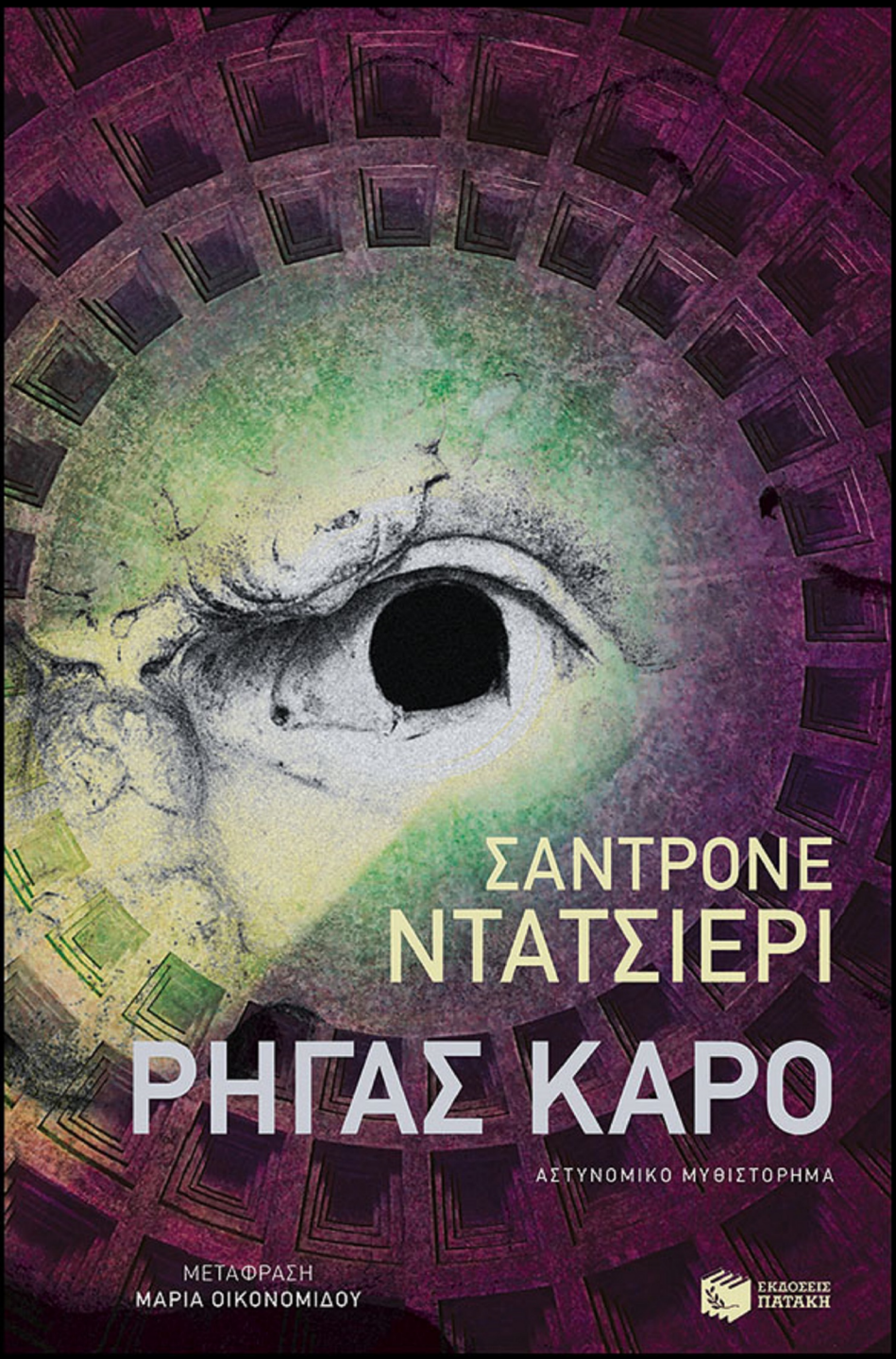

ΣΑΝΤΡΟΝΕ ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ

ΡΗΓΑΣ ΚΑΡΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΣΑΝΤΡΟΝΕ ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ

Ρήγας Καρό

Αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά
ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Ξένη λογοτεχνία
Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία — 587
Σαντρόνε Ντατσιέρι, *Ρήγας Καρό*
Sandrone Dazieri, *Il re di denari*
Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου
Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου
Η φωτογραφία του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2023
Copyright© Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Μιλάνο, 2018
This edition published in arrangement with Grandi & Associati
Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2021
Πρώτη έκδοση στη ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Arnoldo Mondadori, Μιλάνο, 2018
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2023
Κ.Ε.Τ. Δ673 Κ.Ε.Π. 408/2023
ISBN 978-618-07-0441-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: http://www.patakis.gr • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη Λάουρα Γκράντι, για την υπομονή της

Don't you never try to look behind my eyes
You don't wanna know what they have seen.

FRANK ZAPPA, «A Token of my Extreme»

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
Εφιάλτες
15

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ
Ξυπνήματα
193

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ
Οι δύο Ρηγάδες
347

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ
Η παιδική ηλικία του Κακού
451

Πριν

Η ΚΟΛΟΜΠΑ ΕΣΚΥΨΕ πάνω απ' την Γκιλτινέ και διαπίστωσε τον θάνατό της, ενώ ο Ντάντε στράφηκε έξω φρενών προς τον Λέο.

«Δεν υπήρχε λόγος. Δεν υπήρχε λόγος, γαμώτο!»

Ο Λέο έβαλε καινούριο γεμιστήρα, μετά πλησίασε την Κολόμπα:

«Είναι νεκρή;».

«Ναι». *Θεέ μου, πόσο μικροκαμωμένη είναι*, σκέφτηκε η Κολόμπα. Δεν πρέπει να ζύγιζε πάνω από σαράντα κιλά. «Τι ήταν αυτή η έκρηξη, Ντάντε;»

«Ένας παλιός φίλος της Γκιλτινέ προσπάθησε να της εξασφαλίσει μιαν οδό διαφυγής».

«Και παρά τρίχα δεν τα κατάφερε» είπε ο Λέο, αρπάζοντας το μαχαίρι που είχε αφήσει η Γκιλτινέ.

«Λέο, πρόσεχε γιατί μολύνεις τα πειστήρια» είπε η Κολόμπα.

«Τι απρόσεκτος που είμαι».

Κάτι στον τρόπο που το είπε έκανε τον Ντάντε να νιώσει ένα ρίγος.

«Μην την αγγίζεις!» ούρλιαξε.

Αλλά ήταν πολύ αργά, γιατί ο Λέο είχε χώσει το μαχαίρι στην κοιλιά της Κολόμπα και το είχε βγάλει μεγαλώνοντας την πληγή.

Η Κολόμπα αισθάνθηκε λες και το στομάχι της έγινε πάγος κι έπεσε στα γόνατα χάνοντας το πιστόλι της, ενώ τα χέρια της γέμιζαν αίμα. Είδε τον Λέο να χτυπάει τον Ντάντε με μια γροθιά ρίχνοντάς τον κάτω, για να σκύψει κατόπιν πάνω απ' τον

Μπέλιι. Ο γέρος τον κοίταξε με τρόμο, ανίκανος να κουνηθεί απ' τον φρικτό πόνο στη λεκάνη.

«Αν μου σώσεις τη ζωή, θα σε κάνω πλούσιο» του είπε.

«Dasvidanya» είπε ο Λέο και του έκοψε τον λαιμό με την ίδια αδιαφορία με την οποία κόβει κανείς ένα κομμάτι τούρτα.

Ο Ντάντε σύρθηκε προς την Κολόμπα, που ήταν ξαπλωμένη σε εμβρυακή στάση, πλέον μέσα σε μια λίμνη αίματος.

«ΚΚ» είπε με δάκρυα στα μάτια. «Μείνε ακίνητη. Τώρα θα σου πιέσω την πληγή. Θα σου πιέσω...»

Ο Λέο άρπαξε τον Ντάντε και τον σήκωσε όρθιο.

«Είναι ώρα να πηγαίνουμε» είπε.

Ο Ντάντε αισθάνθηκε το εσωτερικό του θερμόμετρο να ξεπερνάει το επίπεδο του 10, του 100, του 1.000, και το πρόσωπο του Λέο έγινε μια σκούρα μάσκα στην άκρη μιας γιγαντοοθόνης στο Βερολίνο, κι έπειτα ο περαστικός που πριν από μήνες είχε πυροδοτήσει την ψυχωτική κρίση που τον είχε στείλει στην ελβετική κλινική.

«Εσύ είσαι» μουρμούρισε.

«Μπράβο, αδερφάκι» είπε ο Λέο.

Μετά του έσφιξε τον λαιμό μέχρι να χάσει τις αισθήσεις του και τον φόρτωσε στους ώμους του.

Το τελευταίο πράγμα που είδε η Κολόμπα ήταν το χέρι του Ντάντε που προσπαθούσε να τη φτάσει πάνω απ' τον ώμο του Λέο. Ήθελε να του πει ότι θα τον έσωζε, ότι είχε δίκιο για όλα, και ότι δε θα χωρίζονταν ποτέ ξανά, αλλά το είπε μόνο στο όνειρό της.

Όταν το παραϊατρικό προσωπικό κατέφθασε για να τη σώσει κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή, ο Λέο και ο Ντάντε είχαν ήδη εξαφανιστεί και κανένας δεν τους είχε δει να απομακρύνονται.

Χρειάστηκε μία εβδομάδα ερευνών για να ανακαλύψει ότι ο Λέο Μπονακκόρσο δεν υπήρξε ποτέ.

Π Ρ Ω Τ Ο Μ Ε Ρ Ο Σ

Εφιάλτες

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

1

ΣΚΟΤΑΔΙ.

Ο Ντάντε δυσκολεύεται να αναπνεύσει. Το σκοτάδι τον πλακώνει σαν τσιμέντο, τον συνθλίβει, του σπάει τα κόκαλα. Μπαίνει στο στόμα και στους πνεύμονές του. Δεν μπορεί να ουρλιάξει. Δεν μπορεί να κουνηθεί, ούτε καν να ξεράσει. Λιποθυμάει ξανά και ο εξαντλημένος ύπνος του είναι μια μαύρη οθόνη πάνω στην οποία παίρνουν φωτιά οι αναμνήσεις του. Βλέπει μια γυναίκα ντυμένη στα πράσινα να του χαμογελάει γεμάτη αίματα. Ο κρότος μιας έκρηξης. Τα ουρλιαχτά.

Τα ουρλιαχτά τον ξυπνάνε.

Σκοτάδι. Σκοτάδι. Σκοτάδι. Σκοτάδι. Σκοτάδι. Σκοτάδι. Σκοτάδι. Σκο...

Φως.

Είναι μόνο μια στιγμή, ένα κλάσμα χρόνου πολύ μικρό για να μπορέσει να το μετρήσει. Αλλά ο Ντάντε αρπάζεται απ' αυτό. Τα μάτια του ρουφάνε το φως, το μυαλό του ξαναπαίρνει μπροστά. Για λίγο. Νιώθει μυρωδιά ξύλου και σκόνης. Ο νους του πηγαίνει στην έκρηξη που άκουσε... να έπεσε τίποτα στο κεφάλι του; Βρίσκεται άραγε σε κάποιο νοσοκομείο;

Παραείναι μεγάλη η προσπάθεια. Ξαναγυρίζει στη μαύρη οθόνη. Ξαναγυρίζει στις αναμνήσεις του. Στη γεμάτη αίματα γυναίκα με το παράξενο όνομα σ' εκείνο το παράξενο μέρος που μοιάζει με ντισκοτέκ. Στις πέντε σφαίρες που κατευθύνονται προς το μέρος της. Ο Ντάντε καταφέρνει να τις δει να κινούνται σαν γυμνοσάλιαγκες στον αέρα και να πέφτουν

στην πλάτη της. Η σάρκα της γυναίκας γίνεται ζελατίνη, το πρόσωπό της ρευστό, το χαμόγελό της θρυμματίζεται. Στην αριστερή κλείδα της και στην κοιλιά της σχηματίζονται δύο μικρά ηφαίστεια από δέρμα. Τα ηφαίστεια σκάνε και οι δύο σφαίρες που έχουν ολοκληρώσει την πορεία τους βγαίνουν εκτοξεύοντας αίματα και θραύσματα οστών. Η γυναίκα αρχίζει να πέφτει προς τα μπροστά. Πίσω της...

Σκοτάδι.

Ο Ντάντε είναι ξύπνιος, όμως δεν κάνει το λάθος να ανοίξει αμέσως τα μάτια του. Προσπαθεί πρώτα να αισθανθεί το σώμα του, να το ανασυναρμολογήσει παρά τα κύματα πόνου που έρχονται όποτε κινείται. Καταλαβαίνει ότι είναι ξαπλωμένος ανάσκελα και ότι κάτι του κρατάει ακινητοποιημένους καρπούς και αστραγάλους. Έχει ένα κομμάτι δέρμα στο στόμα, κάτι απαλό τυλιγμένο γύρω από τους γοφούς του. Κατά τα λοιπά είναι γυμνός. Τον έχουν διασωληνώσει; Είναι σοβαρά; Θυμάται τον θόρυβο από έναν κινητήρα ντίζελ που αντηχούσε μέσα στο κρανίο του. Ένα σκάφος. Ίσως τον μετέφεραν μ' αυτό στο νοσοκομείο.

Δοκιμάζει να κουνήσει τα χέρια και ο πόνος στους καρπούς εντείνεται. Είναι δεμένοι με κάτι αιχμηρό που βυθίζεται στη σάρκα του σε κάθε κίνηση.

Πλαστικοί ιμάντες.

Τα δεματικά είναι οι πιο φτηνές χειροπέδες στην αγορά, αλλά δεν ανήκουν στον τυπικό εξοπλισμό ενός νοσοκομείου. Άρα δεν τον έχουν μεταφέρει εκεί. Βρίσκεται κάπου αλλού.

Αιχμάλωτος.

Ο τρόμος τον επαναφέρει στον κινηματογράφο του μυαλού του. Η ταινία ξαναρχίζει και η γυναίκα που είναι ντυμένη στα πράσινα συνεχίζει την πτώση της, επιτρέποντας στον Ντάντε να δει πίσω της. Υπάρχουν γυάλινα σεπαρέ που έχουν γίνει κομμάτια, πλαστικά έπιπλα σε έντονα χρώματα, σκόνη, πεσμένοι σοβάδες. Και σώματα στο έδαφος. Άντρες με σμόκιν, γυναίκες με βραδινές τουαλέτες. Αιμόφυρτοι. Μέσα στην παραίσθησή του, ο Ντάντε αντιλαμβάνεται ότι εκείνη

την έκρηξη την είδε με τα ίδια του τα μάτια. Ήταν εκεί. Δεν ξέρει πριν από πόσο καιρό συνέβη. Αλλά ξέρει ότι έγινε στη Βενετία.

Ανοίγει τα βλέφαρα, στο παρόν ξανά, και συγκεντρώνεται στο φωτεινό σημείο από πάνω του, το κοιτάζει με την άκρη του ματιού του, που είναι πιο ευαίσθητη στο φως. Περιστρέφοντας το κεφάλι, το βλέπει να μετακινείται, να εξαφανίζεται και να επανεμφανίζεται. Κάτι παρεμβάλλεται ανάμεσα σ' αυτόν και στην αντανάκλαση, δεν κοιτάζει απευθείας το ταβάνι ενός σκοτεινού δωματίου. Κάτι, μόλις τώρα το καταλαβαίνει, πολύ κοντά του. Ένα ξύλινο πλέγμα.

Είναι οπές εξαερισμού.

Είναι κλεισμένος μέσα σε μια κάσα.

2

Το αιμα ξαναρχισε να κυλαει μετά τη χιονοθύελλα που έπληξε τις Μάρκε. Πολλά χωριουδάκια ανάμεσα στην οροσειρά Σιμπιλλίνι και στις απόκρημνες πλαγιές του Κόνερο παρέμειναν αποκλεισμένα και η Πολιτική Προστασία αναγκάστηκε να διανείμει φαγητό με ελικόπτερα. Εκείνες τις μέρες εκατοντάδες ζώα πέθαναν ξεπαγιασμένα απ' το κρύο στους κατεστραμμένους στάβλους τους, σε μια περίπτωση μάλιστα μαζί με τον ιδιοκτήτη τους.

Παρότι μακριά από το επίκεντρο της κακοκαιρίας, στο χιόνι θάφτηκε και ο μακρύς χωματόδρομος που ένωνε την κοινότητα Μετζανόττε με τον επαρχιακό δρόμο, καθηλώνοντας στους πρόποδες της πλαγιάς το βυτιοφόρο μεταφοράς υγραερίου το οποίο εφοδίαζε τα σπίτια που ήταν διάσπαρτα ανάμεσα στους λόφους. Ένα από αυτά, ακριβώς στο τέρμα του χωματόδρομου και στην κορυφή ενός κάθετου βράχου που υψωνόταν καμιά δεκαριά μέτρα απ' το έδαφος, ήταν μια κακοβαλμένη αγροικία από γκρίζα πέτρα. Είχε χτιστεί από χωρικούς στα τέλη του 19ου αιώνα και οι επόμενες γενιές την επέκτειναν και την τροποποίησαν, συχνά χωρίς κανένα κριτήριο ομοιομορφίας. Υπήρχαν παράθυρα κάθε σχήματος και χρώματος, πέντε εξώπορτες και προσθήκες από διαφορετικά υλικά· η πιο πρόσφατη ήταν φτιαγμένη από τσιμέντο, ακολουθώντας την καμπύλη του εδάφους αντί να τη σκάψει, κι έτσι η αγροικία κατέληξε να έχει ένα διώροφο τμήμα κι ένα μονώροφο, σαν γκρίζα σφήνα μπηγμένη στη γη. Από το χιόνι που κάλυπτε τον κήπο ξεπετάγονταν καχεκτικοί θάμνοι και αγριόχορτα που έκρυβαν τη θέα του σπιτιού.

Ο λέβητας βρισκόταν στο κελάρι, γρατζουνισμένος από τα αναρίθμητα γαλλικά κλειδιά που είχαν λύσει τους σωλήνες για να καθαριστούν από τα ασβεστολιθικά άλατα. Έπαιρνε το αέριο από έναν μακρύ αγωγό που περνούσε κάτω απ᾽ τον κήπο, μέχρι την υπόγεια δεξαμενή που υπήρχε αμέσως μετά τον φράχτη, μια απ᾽ αυτές που θα έπρεπε να ανεφοδιάσει το βυτιοφόρο.

Στις δύο το πρωί ο λέβητας ρούφηξε τις τελευταίες σταγόνες υγραερίου, έβηξε σαν γέρος με βαρύ κρυολόγημα κι έσβησε.

Μια γυναίκα με πράσινα μάτια που άλλαζαν χρώμα, φαρδιές πλάτες και έντονα ζυγωματικά παρέμεινε ξαπλωμένη στο κρεβάτι, να αφουγκράζεται τα τριξίματα των καλοριφέρ που πάγωναν. Την έλεγαν Κολόμπα Καζέλλι, ήταν τριάντα πέντε χρονών και ήταν αστυνομική υποδιευθύντρια, εν αποστρατεία από τότε που ένα φάντασμα της είχε χώσει ένα μαχαίρι στα σωθικά και είχε απαγάγει τον Ντάντε Τόρρε, τον Άντρα της Σιταποθήκης.

Είχαν περάσει δεκαπέντε μήνες.

Κανένας δεν είχε ξανακούσει να γίνεται λόγος γι᾽ αυτούς.